

aldre Bestemmelser i det Hele, at Indenrigsministeren allerede har Bemyndigelse til at udstede reglementariske Bestemmelser for at ordne Havneforholdene; men han sauner jo, hvad der skal give disse Bestemmelser Kraft, nemlig Bemyndigelse til at træffe Straffebestemmelser, og det er det, som nærværende Lovforslag skal hjælpe ham til at faae. Jeg tror nu, at det Mindste, der kan gøres i denne Sag, er at vedtage det Ændringsforslag, som her er filltet. Skulde der komme en almindelig Lov ud i Mar, burde Sagen, da der vist er mange Forhold, som bør tages under Overveielse, og da det andet Thing ikke har sjenket den nogen videre Drøftelse, sikkert underkastes en omhyggelig Behandling i et Udvalg, hvor man navnlig kunde faae Erklæringer fra de vedkommende Sagkyndige og fra dem, hvem det nærmest maatte paaligge; men da Loven derved pjenynlig vilde blive udsat for Fare, have Forslagsstillerne troet at burde gaa den Vej, at indskrænke sig til det mindst Mulige, til det for Tiden Nødvendige, til det, som har givet Anledning til Lovens Fremkomst; derfor har man filltet Ændringsforslaget. Der ligger jo i Sagens Natur en Opfordring for den ærede Minister eller hans mulige Efterfølgere til senere at fremkomme med en almindelig Lov, som der kan blive sjenket den Overveielse, hvorpaa jeg virkelig tror, at denne Sag har Krav. Jeg opfordrer saa meget mere det ærede Thing til at stemme for Ændringsforslaget, som her ikke findes overmaade mange Medlemmer, der egentlig kunne siges at have speciel Sagkundskab i denne Retning. Jeg haaber, at Ændringsforslaget maa blive vedtaget; thi det giver Ministeren og de Vedkommende, hvad de for Dieblisset trænge til.

Ansvar: Jeg hører ikke til de Medlemmer, som have speciel Sagkundskab angaaende den foreliggende Sag; men jeg tror dog at have saa megen Kundskab om vore Havne i Almindelighed, at jeg kan indse, at en almindelig Lov om det her foreliggende Emne ikke vil kunne gives saaledes, at den er udtømmende. Jeg tror vel, at man kan give en saadan almindelig Lov af en mere formel Karakter, men bageved eller ved Siden af den maa der staa reglementariske Bestemmelser, udfærdigede af Administrationen. Forholdene i de forskjellige Havne her i Landet ere nemlig i en saa væsentlig Grad forskellige, at en Lov, der skulde være udtømmende, ikke vilde ramme paa alle Steder. Jeg kan derfor ikke anse det for rigtigt at ville henvisse til et saadant almindeligt Lovforslag, og endnu mindre kan jeg anse det for rigtigt kun at give Indenrigsministeren den Bemyndigelse, der fordrer, alene med Hensyn til Kjøbenhavns Havn, idet det jo er vitterligt nok, at der er Havne udenfor Kjøbenhavn, som i høi Grad trænge til saadanne Bestemmelser. Jeg skal nævne Havnen i den By, hvor jeg selv hører hjemme, nemlig Aarhus. Der er en ikke ringe

Kraft med det brandsarlige Stof, Stenolie, idet der er ikke mindre end 3 Stenolieoplæg udenfor Byen, og jeg har der set Forhold ved Udløsningen af Stenolie, som maatte anses for at være i høi Grad betænelige med Hensyn til Havnens Sikkerhed. Jeg maa derfor paa det Bestemteste fraraade, at man vedtager dette Ændringsforslag, der, saa vidt jeg kan sjenne, gjør det umuligt for Ministeren med nogen Virkning at udstede et Reglement i denne Henseende, vedkommende den paagældende Havn, og jeg tvivler ikke paa, at lignende Forhold ville være tilstede i andre Havne.

Indenrigsministeren: Det forekommer mig, at de ærede Medlemmer, som have tittret en særdeles Frygt for at overlade denne Bemyndigelse til Ministeren, maae Fanden paa Bæggen; thi jeg ser ikke ret, hvad det egentlig skulde være for Færet, der skulde opstaa derved, at man lod Administrationen faae Midler til at udføre med Effektyk de Forretninger, som efter min Overbevisning kun kunne henlægges til Administrationen og ikke kunne gives Lovform. Jeg veed ikke, om ærede Herrer, som have fremmet dette Forslag, overhovedet have nærmere overtaent, hvad en saadan Lov egentlig talt skulde indeholde. Jeg er nemlig af den Tro, at de ikke have kunnet faae Tid til at gjenemtaente de virkelige Konsekvenser heraf. Det forekommer mig, at det ikke kan være Andet end ren Formalisme at ville give en Lov om en Ting, som Enhver kan sige til sig selv egentlig talt ikke kan bindes ved absolute Lovregler, men maa være afhængig af lokale Forhold og ikke blot af de lokale Forhold, men af lokale værende Forhold. Dette Lovforslag angaar slet ikke Andet end Bemyndigelse til at give reglementariske Bestemmelser om Ordrenens Overholdelse og om Udførelse af Færet; det er altsaa rene Politiforanstaltninger, og lige saa lidt som man har været i Stand til at binde disse ved nogen bestemt Lovregel, lige saa lidt — det er jeg overbevist om — vil man være i Stand til at give nogen almindelig Lovbestemmelse om reglementariske Bestemmelser for Havne, undtagen rent formelt og af en saadan Betydning, af et saadant lag Omfang, at de i Grunden Intet betyde; thi man er nøbtaget til at lade Administrationen træffe de i ethvert Tilfælde nødvendige Bestemmelser. Jeg kan saaledes efter Sagens Natur aldeles ikke erkjende, at der i disse Bestemmelser foreligger noget Lovemne om Andet end det, der allerede er optaget i Lovforslaget, nemlig en Bemyndigelse til at kunne give disse Bestemmelser og at kunne ledsage dem med de fornødne Straffe, en Bestemmelse af Lovgivningsmagten om Straffens Omfang og om, at Sagerne ikke maa afgøres arbitrært, men skulle behandles politirevis, for at overhovedet Noget skal komme til at udgjelde for sin Forseelse. Jeg ser virkelig ikke, at